

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den italienske regerings søgsmål er rettet mod Kommissionens afgørelse K(2013) 1264 endelig af 7. marts 2013, der blev meddelt den efterfølgende 11. marts, hvormed Kommissionen til opfyldelse af Domstolens dom af 17. november 2011 i sag C-496/09 pålagde Den Italienske Republik at betale et beløb på 16 533 000 EUR i tvangsbøder.

Med denne dom havde Domstolen bl.a. pålagt Den Italienske Republik på kontoen »Den Europæiske Unions egne indtægter« at betale Europa-Kommissionen en tvangsbøde, hvis størrelse skulle beregnes ved multiplikation af grundbeløbet på 30 mio. EUR med en procentdel af den ulovlige uforenelige støtte, beregnet på grundlag af det samlede beløb, som endnu ikke var blevet tilbagesøgt på tidspunktet for afsigelsen af dommen for hvert halvårs forsinkelse med gennemførelsen af de nødvendige foranstaltninger med henblik på at efterkomme dom af 1. april 2004, der blev afsagt i sag C-99/02, Kommissionen mod Italien.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1) Første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 260, stk. 1 og stk. 3, andet afsnit, TEUF: tilsidesættelse af den dom, der er genstand for opfyldelse (Domstolens dom af 17. november 2001, sag C-496/09, Kommissionen mod Italien) som følge af fejlagtig fortolkning af den præmis i dommen, som med henblik på beregningen af tvangsbøden som reference anførte »de beløb, der endnu ikke er tilbagesøgt på datoen for afsigelsen af denne dom«.

— Den italienske regering er af den opfattelse, at denne præmis i den dom, der skal opfyldes, skal fortolkes således, at den dato, der skal tages hensyn til, ikke er datoen for dommens afsigelse, men datoen hvorpå indsamlingen af beviser i sagen afsluttedes, dvs. det tidspunkt, hvor den processuelt faktuelle situation, som Domstolen definerede tvisten på grundlag af, konkretiseredes. Den italienske regering er nemlig af den opfattelse, at der med henblik på nedsættelse af den halvårige tvangsbøde skal tages hensyn til de tilbagesøgningsforanstaltninger, den har truffet under sagen, men efter undersøgelsens afslutning.

2) Andet anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 260, stk. 1 og stk. 3, andet afsnit, TEUF: tilsidesættelse af den dom, der er genstand for opfyldelse, som følge af fejlagtig fortolkning af den præmis i dommen, hvori det bestemmes, at der ved beregningen af den bøde, der skal betales for hvert halvår, ikke skal tages hensyn til beløb, der vedrører støtte »der endnu ikke er blevet tilbagesøgt, eller som ikke er dokumenteret efter udløbet af den pågældende periode«.

— Den italienske regering er af den opfattelse, at denne præmis i den dom, der skal opfyldes, skal fortolkes således, at det ved den nævnte vurdering er fremlæggelsen af skriftlige beviser i referencehalvåret, der er afgørende, og ikke tillige den omstændighed, at Kommissionen får kendskab til disse beviser inden samme halvårs udløb.

Den italienske regering er nemlig af den opfattelse, at en modsat fortolkning fra Kommissionens side, hvorefter Den Italienske Republik har pligt til at fremlægge beviser for beregningen af en halvårlig tvangsbøde inden dette halvårs sidste dag og hvorved beløb, som er blevet tilbagebetalt i denne periode, men som først efterfølgende er blevet meddelt Kommissionen, således udelukkes fra beregningen, er i strid med princippet om loyalt samarbejde og kan ikke begrundes af det af Domstolen pålagte krav og fører rent faktisk til, at det tidsrum, som de italienske myndigheder råder over til at efterkomme dette krav og således nedsætte tvangsbødens beløb, uretmæssigt forkortes.

3) Tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 260, stk. 1 og 3, andet afsnit, TEUF: tilsidesættelse af den dom, der er genstand for opfyldelse, vedrørende fordringerne mod virksomhederne under »tvangsakkord« eller »kontrolleret forvaltning«.

— I afgørelsen blev der nemlig ikke fra den støtte, der skulle tilbagebetales ved udløbet af referencehalvåret, fratrukket de fordringer mod disse virksomheder, som var blevet anmeldt som passiver i de respektive konkursboer, selv om der efter den italienske regerings opfattelse er tale om fordringer, med hensyn til hvilke medlemsstaten har udvist den fornødne omhu med henblik på tilbagebetaling, og som derfor ikke skal medregnes i det støttebeløb, der skal tilbagebetales i henhold til den dom, der skal opfyldes.

Appel iværksat den 19. maj 2013 af Markus Brune til prøvelse af Personalerettens dom af 21. marts 2013 i sag F-94/11, Brune mod Kommissionen

(Sag T-269/13 P)

(2013/C 207/76)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Markus Brune (Bruxelles, Belgien) (ved advokat H. Mannes)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellantens påstande

Appellanten har, idet de i første instans nedlagte påstande fastholdes, nedlagt følgende påstande:

— Personalerettens dom af 21. marts 2013 i sag F-94/11, Brune mod Kommissionen, ophæves.

— Subsidiært: Sagen hjemvises til Personaleretten.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat følgende anbringender.

1) En fejlagtig vurdering af forpligtelsen til at aflægge en ny mundtlig prøve

— Den appellerede dom har ikke taget hensyn til, at den nye mundtlige prøve afholdt til opfyldelse af dom af 29. september 2010, Brune mod Kommissionen, (sag F-5/08, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »Brune-dommen«) tilsidesætter principperne om ligebehandling og om en objektiv bedømmelse samt artikel 266 TEUF.

— Personaleretten har i sin begrundelse foretaget en fejlagtig faktisk og retlig vurdering, og endog foretaget en selvmodsigende vurdering af de faktiske omstændigheder (navnlig med hensyn til betingelserne i artikel 266 TEUF, forbuddet mod forskelsbehandling og kravet om ensartede bedømmelseskriterier)

2) Manglende hensyntagen til alternative løsninger

— Den appellerede dom afviste uden gyldig begrundelse de alternative løsninger, der var foreslået til opfyldelse af Brune-dommen, selv om sådanne løsninger var påkrævet i det foreliggende tilfælde i henhold til fast retspraksis.

— Ved undersøgelsen af de alternative løsninger fejlfortolkede den appellerede dom principperne om ligebehandling og om en objektiv bedømmelse, artikel 27 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber samt meddelelsen om udvælgelsesprøven.

3) Subsidiært: fejlagtig vurdering af proceduremanglerne ved forberedelsen af den nye prøve

— Hvad angår indkaldelsesfristen og oplysningerne vedrørende sammensætningen af udvælgelseskomitéen og den gældende ret har Personaleretten foretaget en urigtig bedømmelse både af de faktiske omstændigheder og af Kommissionens organisationsbeføjelser.

— Den appellerede dom har ikke undersøgt, om appellanten, henset til de supplerende oplysninger, som en anden ansøger i en parallel sag har modtaget, har været udsat for forskelsbehandling.

— Hvad angår klagepunktet om juryens partiskhed har den appellerede dom indskrænket sig til at undersøge, at der ikke foreligger beviser på, at der forelå forskelsbehandling af appellanten ved den første prøve, uden at behandle spørgsmålet om juryens partiskhed i forbindelse med den nye prøve.

4) Fejlagtig vurdering af afvisningen af tredje, fjerde og femte påstand

— Personaleretten har ikke taget hensyn til muligheden for at foretage konstateringer af generel karakter, i det omfang disse ikke medfører konkrete forpligtelser for EU-institutionerne.

— Den appellerede dom har fortolket konklusionerne om kompensation for tabet således, at appellanten ikke havde krævet erstatning, selv om det tydeligt under retsmødet blev tilkendegivet, at der var fremsat et sådan krav.

— Den appellerede dom har ikke taget hensyn til forpligtelsen i henhold til artikel 266 TEUF til at kompensere det lidte tab, endog ex officio, dvs. uden en specifik anmodning herom.

5) Afgørelsen om sagens omkostninger indebærer forskelsbehandling

Den appellerede dom forskelsbehandler appellanten i forhold til sagsøgeren i sag F-42/11 (Honnefelder mod Kommissionen), idet Personaleretten afviste, at han kunne nyde fordel af en omstændighed, der imidlertid er fundet relevant i dommen i sagen Honnefelder mod Kommissionen henset til procesreglementets artikel 87, stk. 2.

Sag anlagt den 21. maj 2013 — SACBO mod Kommissionen og TEN-T EA

(Sag T-270/13)

(2013/C 207/77)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Società per l'aeroporto civile di Bergamo Orio al Serio SpA (SACBO SpA) (Grassobbio (BG), Italien) (ved advokaterne M. Muscardini og G. Greco)

Sagsøgte: Forvaltningsorganet for Det Transeuropæiske Transportnet og Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Den anfægtede beslutning annulleres for så vidt som den fastslår, at visse eksterne omkostninger ikke var støtteberettigede, og således nedsatte den medfinansiering, som sagsøgeren havde krav på, og anordnede tilbagebetaling af 158 517,54 EUR med de deraf følgende retsvirkninger.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Dette søgsmål er anlagt til anfægtelse af beslutning af 18. marts 2013 vedtaget af Trans-European Transport Network Executive Agency (TEN-T EA) vedrørende »Afslutning af projekt 2009-IT-91407-S »Undersøgelse af udviklingen af lufthavnen i Bergamo-Orio al Serio med henblik på intermodalitet« — Kommissionens beslutning K(2010) 4456«⁽¹⁾, for så vidt som den fastslog, at de allerede afholdte omkostninger i forbindelse med aktiviteterne 1, 2.1, 4, 5, 6 og 7, ikke var støtteberettigede og anordnede tilbagebetaling heraf for et beløb på 158 517,54 EUR.